

rajo, torej med družbe v razpadu in zatonu. Menim pa, naj bi se igralci in drugi gledališki ustvarjalci, po svojem statusu samostojni umetniki, združevali v delovne skupine ob konkretnih projektih in programih, torej tudi po afinitetah, in da naj bi hkrati z angažmaji prevzemali tudi ustrezen delež materialne in ustvarjalne odgovornosti za te projekte in programe. Družbeni denar naj bi bil tako resnično uporabljen za program in ne za plače ljudem, ki delajo ali ne. To bi bil seveda šele prvi in samo en korak k spremembi in požitvi gledališkega življenja v Sloveniji, ki bi mu najbrž morali slediti še drugi. Vsekakor pa se zdi, da je velik del razlogov za inertnost (da ne uporabim spet besede kriza) slovenskega gledališča prav v že zdavnaj ne več ustrezni organizaciji in strukturi gledališč, ki je posledica ali dediščina pojmovanj in načel ter že zdavnaj več ne veljajo.

Iz sodobne beloruske poezije

Petrus Brovka (roj. 1905)

HRASTOV LIST Mene ni strah
 hudega vremena
 in v metežu vzdržim:
 življenja kot hrastov list se oprijemam,
 za svojo vejico držim.

V jesenskih dneh,
 v megli, plesnivi móči
 kot baker živo plamení
 in se v odgovor burji žvižgajoči
 na veji ziba
 in zveni.

In ko pozimi
 vihra se zaganja
 in kaže zlobno mraz zobé,
 pozorno kot dlanjo zaslanja
 to vejico,
 ki rastel je iz nje.

Vendar očaran
 od lepot pomladi,
 ko v sončni vzhod se zastrmi,

odstopi mesto listom mladim
in se potihó
obleti.

1956

Maksim Tank (roj. 1912)

XXX Za vas me, kraji domači, skrbi,
za letino dobro, za spanje mirnó,
za to, da dovolj bo domov za ljudi,
za to, da spomladi bo drevje cveló
in te običajne moje skrbi
so kruh moj vsakdanji.

Bil včasih grenak je, grenak od prahu,
bil včasih je slan od solzá in potu,
bil včasih je vroč od smodnika ta kruh . . .
Zato pa je bil sladák in vonljiv,
ko sem s prijatelji družno delil
kruh svoj vsakdanji.

Torej mi drugega kruha nikar
ne dajajte v torbo popotno nikdar,
na mizo, kjer s svojimi gosti sedim,
na prsi, ko tih in bel obležim . . .

1961

*

Vprašal sem človeka,
ki je šel skoz ogenj
in vodo
in zlate trobente:
Kaj je najbolj težkó
na tem svetu?
In je odvrnil:
Pot skoz zvestobo.

1976

*